

**MAGDALENA ŠIPKA:
KARKULKA, DANNI A ČERTIDLO**

Karkulka, Danni a Čertidlo

Nad malým městečkem se snášela noc. Všude bylo ticho, ani auta nehučela, protože nedaleká dálnice byla pořád nedostavěná. Les Danni jen tiše ševelil listy stromů. Karkulka ležela v posteli a dívala se na svítící plastové hvězdičky, které měla přilepené na stropě. V tom uslyšela zaskřípání. A docela blizounko, jako by se něco dělo přímo u nich před domem. Trošku se zalekla a schovala hlavu pod peřinu. Zvědavost ale byla nakonec silnější, a tak vyklouzla zpod peřiny a přeběhla pokoj až k oknu směřujícímu do ulice.

Její sluch ji neklamal! Přimo u nich na příjezdové cestě se něco naklánělo nad popelnicí. Byla to docela vyzáblá postava, samá ruka, samá noha, oblečená do černého, trochu střípatého oblečení. Vlasy mělo dlouhé, trošku do zelena. Vytáhlo to z jejich popelnice starý kompot a zbytek palačinek, které měla Karkulka k snídani, rychle se otočilo a utíkalo k lesu. Karkulka párkrát na prázdno polkla: „Tak je to pravda, čerti existují!“ Přesně takhle si je představovala. „A jedí palačinky.“ Nebyla si vůbec jistá, jestli to byl čert nebo čertice, a tak se rozhodla, že to muselo být čertidlo. Ve škole se naučila, že s čertidly se nemluví a taky, že se má držet dál od bytostí, které otevírají popelnice a vybírají z nich jídlo. Určitě by se měla bát! Proběhlo jí hlavou, a tak se rychle vrátila zpět do postele.

Ráno snědla u snídaně ale už naschvál jen půl palačinky a večer nesnědenou půlku naaranžovala na světle žlutém papírovém tácku na popelnici. Večer vyhlížela skrčená pod oknem, ale příjezdová cesta zůstávala prázdná. Zákoutí okolních zahrádek tmavla, světlo pouličních lamp bylo čím dál zářivější a Karkulka nakonec vyčerpáním usnula.

***

Druhý den ráno vyběhla na ulici a její nástraha na čertidlo byla pryč. Při cestě do školy Karkula přemýšlela, jak to zaonačit, aby se přeci jen s tím tajemným návštěvníkem setkala. Při hodinách se ho pokoušela nakreslit do sešitu na chemii. Hned po konci školy zamířila do knihovny. Nevěděla, jestli se má podívat do

sekce dětské literatury, dívčích románů nebo do zeměpisu. Tam někde to muselo přeci být! Nakonec se zastavila před nástěnkou a zadívala se na obří obraz stromu, který měl na větvích nalepené různé plakáty – pozvánku na koncert, vystoupení ochotnického divadelního spolku a letáček proti stavbě obří dálnice v místě, kde teď stál les Danni. Jak přemýšlela nad tím, jestli čertidla chodí spíš do divadla, nebo na koncerty, zastavila se u ní paní knihovnice. „Copak tady hledáš, děvče?“ „Hledám čertidlo,“ vyhrkla Karkulka a než si stačila srovnat v hlavě, jestli je rozumné něco takového říkat, dodala, „mělo by vypadat asi takhle.“ A ukázala paní knihovnici svoji kresbu. „Čertidlo? Vždyť nic takového není. Je buď čert, nebo čertice... dítě, to tě přece učili už ve školce o Mikuláši, nepamatuješ se?“ Karkulka protočila panenky. Tedy jen v duchu. Ve skutečnosti protáčet panenky, když vás dospělí nechápou, je většinou nebezpečný – to se naučila už ve školce. „Je chlupatý, má rádo palačinky s marmeládou, potuluje se v okolí a možná jste ho zahlédla u popelnic, paní, vážně o něm nic nevíte?“ nenechala se odbýt. „Ne, a měla by ses takovým chuligánům od popelnic vyhýbat a raději se učit chemii,“ vrátila Karkulce její sešit a zamračila se, „jediné co tu pro tebe mám, je tak možná tohle.“ Knihovnice odcupitala vrátila se s tmavě zelenou knížkou. „Poselství Luny?“ četla nevěřičně Karkulka, „no, tak dobře, určitě si to půjčím raději než něco o chemii.“ „Milá slečno, ta spisovatelka má doktorát ze sekvojí. Žila na jedné z nich skoro dva roky,“ upozornila ji knihovnice, Karkulka si zavřela knížku do baťohu a šourala se domů.

Přišla tak akorát před stmíváním. V kuchyni ji zastavily její dvě mamky. „Kájo, děláme si starosti. Kde jsi celý den byla?“ „V noci jsem tě našla, jak spíš pod oknem u topení. Co se děje, zlato?“ „Zažívám dobrodružství, matky, zrovna jsem ve výzkumné fázi,“ jala se vysvětlovat Karkulka, „to mi připomíná – nevíte něco o čertidlu?“ Opět přišel na řadu obrázků ze sešitu chemie. Maminky se na chvíli zadívaly na papír. „No víš, kočičko, možná by ses neměla zajímat o takové... lidi,“ začala matka Viktorie. „Takže je to přeci jen člověk jako my?“ „No trochu podivný. To že nám chodí vyjít palačinky, ještě neznamená, že není divné,“ přidala se maminka Felicie. „Samy jste divné!“ rozčílila se Karkulka. Felicie se v tu chvíli zarazila a na jejím obličejí bylo vidět zděšení, „ale Kájo, přeci jsme úplně normální rodina!“ „Říkaly ti něco děti ve škole?“

zajímala se Viktorie mezitím, co hladila Felicii po vlasech, aby ji trochu uklidnila. „Ne, děti ve škole vůbec nezajímáte. A já vás mám ráda právě tak divný, jako jste,“ shrnula to a šla taky pohladit maminku Felicii, aby nebyla moc smutná, protože věděla, že smutek jí vůbec nedělá dobře. Hlavně na pleť. Taky měla radost, že se konečně dozvěděla něco bližšího – čertidlo je tedy člověk.

***

Příští den ve škole už Karkulka kreslila obrázek čertidla do všech sešitů. Naštěstí měli odpoledne výtvarku, kde se mohla této činnosti věnovat bez toho, aby měla strach z prozrazení. Když se vracela domů, měla plnou hlavu toho, z jakého materiálu by mohla vytvořit malou sošku čertila. Jak vyjádřit tu neuchopitelnost a děsivost? Na příjezdové cestě do někoho málem vrazila. „Ahoj.“ řekla Karkulka. „Ahoj,“ odpovědilo Čertidlo, „já jsem Čertidlo.“ „Já vím,“ zamumlala, „Karkulka.“ „Rádo tě poznávám,“ dodalo, „zrovna jsem se dívalo, jestli tu nikde není palačinka na žlutém talíři, ale už mám mrkve a okurky a taky zmačkané croissanty z pekárny,“ ukázalo na věci v tašce. „Ty máš rádo i croissanty?“ „Trochu. Hlavně ty máslové.“ „Aha. To jsem nevěděla. Máš hezký vlasy, skoro jako chaluhy nebo něco takového.“ „Díky.“ „Kde vlastně bydlíš?“ „V lese.“ „Aha, a můžu to vidět? Dělán takový výzkum.“ „Můžeš, ale tak pojď, ať jsi brzo doma,“ Čertidlo pokrčilo rameny a spolu s Karkulkou pokračovaly dál ulicí. „Jaký výzkum?“ zeptalo se. Karkulka už málem řekla: „O tobě, přece,“ ale v pŕlce věty se zarazila a rozhodla se být taky trochu tajemná, „o t... tom lese přece.“ „Aha, Danni je fakt skvělejší. Tak to bys to fakt měla vidět,“ povzbudilo Čertidlo Karkulku, když pomalu opustily asfaltku a vykročily po lesní cestě. Cestou prošly také okolo úplně pustého místa. „Proč tu nic neroste, Čertidlo?“ „Má tu vést dálnice.“

Po několika minutách cestou lesem zahlédla Karkulka malá světýlka, která zářila skrz jehličí. Chvíli si už už myslela, že jsou to ty lampy pro projíždějící auta, ale neslyšela hučení pneumatik, ale jen ševelení lesu. A vzduch byl také podezřele čistý. Pomalu se stmívalo a Karkulka je viděla čím dál jasněji. Jak se blížily, Karkulka si všimla, že světla se řadí do pruhů a vytváří celé sítě v korunách stromů. „To je město v korunách,“ řeklo pyšně Čertidlo, jako by představovalo nějaký elfí královský dvůr.

***

Druhý den po hodině matematiky to už Karkulka nemohla vydržet a zamířila si to rovnou za starostou. Proplížila se okolo vrátnice a rázovala si to přímo k jeho kanceláři. Nestihl ji zastavit ani pan sekretář. Starosta zrovna pokládal telefon, když rozrazila dveře. „Jé, Karkulko, to jsou k nám hosti. Neměla bys být ve škole?“ „Měla, ale nemůžu. Potřebuju si něco ujasnit. Proč tu má být dálnice místo lesa?“ „Víš, Karkulko, to je složitá otázka. Potřebujeme propojení se světem. Auta se tak budou moct rychleji dostat, kam potřebují.“ „A co stromy, pane starosto? Ty přece také něco potřebují! A co všechen ten mech? Pane starosto, a viděl jste ty rašící malé smrčky? Ty přece také potřebují místo. Nechápu, proč místo nich mají být cedule.“ „Karkulko, možná se ti to nezdá, ale les je plný jen různé havěti. Dokonce se v něm v poslední době toulají různá čertidla, hejkalové, prý i pár čarodějnic z Berlína a Kodaně. Ostatně ty tě o tom musely informovat, když vidím tvé rozhořčení. Taková malá zvědavá dívka jako ty si bude moct daleko lépe hrát někde jinde. Můžeme vysadit smrčky třeba v aleji nebo v parku.“ „Pane starosto, neměňte jen tak téma. Tohle je dost důležité. Všechna ta strašidla sem přijela, aby ten les bránila. Věděl jste, jak je starý?“ „Ano, Karkulko, ten les je starší i než naše radnice, ale co s tím ostatně můžu dělat. Dálnice je už naplánovaná. Ani domky čarodějnic ji už nezastaví.“ „Ale vy byste ji přece mohl zastavit, pane starosto!“ „Rozhodně ne teď, Karkulko, teď potřebuji pracovat. A ty bys měla jít zpátky do školy.“ vzal ji za ruku a postrčil k panu sekretáři, který se už vzpamatoval a přišel také do kanceláře. „Pozdravuj mámy, Kájo,“ řekl jí pan starosta při odchodu, „a prosímtě, řekni, kdybys byla nějak diskriminovaná.“ „Ale já nejsem, ty smrčky jsou...“, chytala ještě z poslední sil dech. „Nashle, Karkulko, rád jsem tě viděl.“ „Měl byste si uvědomit, že jste starosta i smrčků a čertidel, pane! I když možná nemají volební právo.“ řekla Karkulka už do zavřených dveří kanceláře. Setřepala pana sekretáře, který se držel jejího kabátku a odešla. Ve škole se začala vášnivě učit fyziku, protože doufala, že díky fyzice jednou sestrojí domek ve větvích stromu.

***

Jednoho dne, když se vyšplhala do domku ve stromech, který patřil Čertidlu, cítila všude, ve vzduchu i v korunách, něco velmi podivného. Okolo se shlukovalo spoustu černých a modrých postaviček a Čertidlo vypadalo zvláště nervózně. „Neměla bys tu zůstat Karkulko. Za chvíli se stmívá a dneska tady není vůbec bezpečno.“ „Ale já se přeci stavila jen na čaj. Navíc jsem ti přinesla palačinky,“ obhajovala se Karkulka. „Měla bys brzo jít. Už jsme tu skoro v obklíčení. Copak jsi je neviděla cestou?“ „Viděla jsem jich spoustu, ale přece jim ten les nepatří a můžu si tu chodit, jak se mi zachce.“ Jak ale s Čertidlem jedly palačinky a popíjely, pomalu se modré a černé postavičky začaly objevovat blíž a blíž. Zrovna když se zakecaly o bažinách a blatouších, přerušil jejich hovor hlas z ... „Všechna strašidla, vylezte z domečků ve stromech! Tyto stromy jsou určené k pokácení!“ Čertidlo se zachvělo a otočilo na Karkulku: „Možná bys vážně měla jít.“ „Ani mě nehne! Já jsem normální člověk a normální strašidlo a taky nechápu, proč si jako vymysleli, že chtějí zrovna tyto stromy pokácet!“ „Tak se ale musíš pořádně držet, kdyby s našich stromem třásli,“ poznamenalo Čertidlo. A na jeho slovo skutečně za chvíli došlo. Okolo deseti postaviček se shromáždilo okolo jejich stromu a začalo s ním třást. Karkulka a Čertidlo se držely kmenu, jak mohly, ale pomalu začaly odpadávat kousky domku. Střecha, termoska, zbylé palačinky. Karkulce tak konečně došlo, k čemu byly všechny ty štíty a helmy. To, aby panáčky nezranila padající palačinka. Takhle měly sice marmeládu po celé bundě, ale nerozmazala se jim alespoň po vlasech. Když panáčci zatřásli se stromem podesáté, utrhla se šňůra se světýlky a dům ve stromech potemněl. V tom všem marastu vnímala Karkulka jen kůru stromu a ruku Čertidla, který se snažila silně držet. Kůra byla hrubá a otřesy stromu dunivé, ale ruka, které se držela byla pořád jemná a hřejivá a na chvíli jí v tom celém jako jediná dávala nějaký smysl. Panáčci si šli na chvíli odpočinout. Sedli si na nejbližší pařez a kuli další plány. Karkulce teprve v tu chvíli došlo, jak už je pozdě a že se úplně setmělo a začala se skutečně bát, co na to řeknou mamky.

V té tmě za chvíli nedohlédly ani na bližší pařez, takže za chvíli ani nevěděly, co panáčci vlastně vyvádí. Jen slyšely jejich dupání všude okolo. Karkulku napadlo, že by měla napsat zprávu mamkám, že

přijde pozdě na večeři, a tak vůbec, ale zjistila, že u sebe nemá mobil. Nejspíš jí při tom otřásání stromu vypadl z kapsy kabátu a leží teď dole u kořenů. Čertidlo začalo opravovat poškozenou střechu a chvíli na Karkulku vůbec nemluvalo. Jeho mlčení bylo tíživé a Karkulka cítila velkou úlevu, když se konečně posadilo vedle ní. „Je ti taky taková zima?“ Zakroutilo hlavou. „Už jsem zvyklé.“ „Já teda moc ne. Jsem zatím strašidlo na draka.“ „Ale nejsi. Nechceš obejmout?“ „Dobře, to by mohlo pomoci.“ „Promiň, že tě nedoprovodím domů, musím zůstat na stromě, jinak by ho celý pokáceli.“ „To dává smysl.“

Na postavičky nebylo vidět a Karkulka nevěděla, co budou dělat. Nechtěla se ptát Čertidla, aby to nevypadalo jakože se bojí. „Co ale mohou takové postavičky všechno provádět, když se neštítí třást se stromy? Nemůžou jejich strom prostě jednoduše pokácet?“ Pak ale zahlédla světýlko, nejdřív se pohupovalo sem a tam a pak postupně rostlo. „Co myslíš, že to je?“ zeptala se Čertidla. „Nemám tušení, ale postavičky taková světýlka nemají. Takže to musí být něco fajn,“ zhodnotilo Čertidlo. Světlo se dokymácelo až ke kořenům stromu a Karkulka skrz listy zahlédla siluetu svých dvou matek. „Slez domů, Kájo, dnes už se stejně kácet nebude.“

***

Po tom Karkulka přišla té noci domů a spala asi týden v kuse. Trochu v korunách stromu prostydla a taky se na ní trochu přichytil všechen ten strach. Zůstávala tedy v pelíšku a čekala, až ji pustí. Také měla pocit, že mamky by jí teď do lesa stejně nepustily. Chodily si za ní povídat o tom, jak přinesly bábovku starostovy a přesvědčily ho, aby alespoň na jeden den kácení zastavil. Když Karkulka nepřišla domů hodně se o ni totiž bály. „To jsme se nakonec báli asi úplně všichni. I ty modré a černé postavičky musely být pořádně vystrašené,“ uzavřela svůj zážitek z obrany lesa Karkulka.

Za týden se pomalu oblékla a sešla s aktovkou dolů na snídání. Už musela do školy, aby toho moc nezmeškala. O přestávkách si spolužačky šeptaly, že všechny domky na stromech jsou už zbořené a že lesu nyní hrozí úplné vykácení. Karkulka jim strašně moc chtěla říct, že to není žádná pravda, ale neměla teď přehled. Hned po obědě tam ale rovnou běžela všechno zkontrolovat. Černí a modří panáčci

už nepostávali na cestách, les už z dálky vypadal menší a polámaný. Když doběhla ke stromům, na kterých byly dříve postavené domky, padlo na ni úplné zoufalství. Z větví visely už jen zpřelámaná prkna, pár provazů a zbytky střech. Další pruh lesa byl vykácený. Vypadalo to, jako by se přemnožily pařezy. Všude bylo spoustu světla, ale to světlo bylo takové bílé a chladné, ne ty žluté paprsky probleskující mezi listy. Navíc tu nebylo ani živáčka.

Karkulka si naštěstí vzpomněla na jeskyni, o které Čertidlo dříve mluvilo. Když běžela lesem od bývalého města v korunách k jeskyni, honilo se jí hlavou, jestli to celé nebylo zbytečné. Měla vůbec tak dlouho zůstat v korunách? Neporazí ti černí a modří muži nakonec všechny stromy? Nepovedou tu nakonec místo potůčků asfalty a místo stromů lampy? Ale jak už běžela, přeskakovala větve a našlapovala na mech, říkala si, že musí zkusit udělat alespoň další krok. Les tu ještě je. A určitě jsou tu ještě někde schovaná i ta strašidla. Leda, že by nebyla.

A pak zahlédla jeskyni a jak jí byla blíž a blíž, všimla si, že se v ní něco pohybuje. „Strašidla!“ oddychla si. A tak kromě všeho toho strachu a smutku ucítila taky naději. Proběhla kolem pár hejkalů, kteří vchod do jeskyně hlídali. Naštěstí už Karkulku znaly, a tak nehýkaly na poplach. Uprostřed jeskyně bylo ohniště a různé čarodějnice tak zrovna rokovaly. Jejich oči blýskaly už na dálku. Karkulka se pomalu blížila k ohništi, když narazila do Čertidla. „Stalo se někomu něco?“ „Domky jsou polámané, ale všechna strašidla v bezpečí.“ „A co se teď děje?“ „Vymýšlíme, jak si vzít les zas zpátky.“